

RAZMISLEK O NASTOPIH, TEKMOVANJIH IN SMISLU GLASBE

Zvesti bralci Notka ste nemara že opazili, da smo se v dosedanjih izdajah posvetili različnim temam. V vsaki številki želimo sicer zajeti čim več dogajanja na naši šoli, smo se pa poleg intervjujev v posameznih številkah osredotočili enkrat bolj na strokovne teme, drugič na nastope, na predstavitve oddelkov, učiteljev... V tokratni izdaji vas med drugim vabimo, da pokukate v zakulisje tekmovanj in preberete, kako so jih doživeli nekateri letošnji tekmovalci. Preden se podamo v samo središče tekmovalnega dogajanja, si najprej osvetlimo širšo sliko.

Tekmovanja predstavljajo pomemben del rasti zlasti v profesionalne glasbenike. Poleg tega, da so dodatna spodbuda za piljenje izbranih skladb, pri čemer se izdatno urimo v potrpežljivosti, vztrajnosti, natančnosti, vzdržljivosti in seveda koncentraciji, je tudi igranje pred žirijo nekaj drugega kot igranje pred običajnim (pogosto laičnim) občinstvom. Tako kot se je treba uriti v običajnih odrskih nastopih (neki profesor je nekoč dejal, da je vsak nastop vaja za naslednji nastop), je nujno vaditi tudi nastopanje pred žirijo. Za absolvente, ki se na primer odločajo za poklic orkestrskega glasbenika, velja, da morajo še tako izvrstni instrumentalisti igrati na več deset avdicijah, preden se jim nekje nasmehne sreča in obrestuje ves trud ter dobijo službo. Pogosto je podobno tudi pri sprejemnih izpitih na akademije in konservatorije. Skratka, tekmovanje, avdicija, sprejemni izpit so izredne situacije, ki pa predstavljajo vrata v svet profesionalnih glasbenikov. Četudi pride v življenju obdobje, ko glasbenik teden za tednom potuje po svetu z avdicije na avdicijo in ima teh več kot običajnih nastopov, bi rada poudarila, da v celotni glasbeni karieri še vedno največji del in tako rekoč bistvo poklica predstavljajo "običajni" nastopi. Glasba namreč v resnici ni in ne more biti tekma. Drži, lahko se do neke mere merijo tehnične spretnosti, slogovna ustreznost izvedbe, muzikalna prepričljivost ... To se počne na tekmovanjih in avdicijah. A se kljub temu pogosto zgodi, da imajo celo ugledni žiranti, ko gre za nianse, različna mnenja o tem, kdo je najbolj prepričljiv. Kako to? Ker imajo že pregovorno "vsake oči svoj'ga malarja" – zato, ker je bistvo umetnosti duša. In te se ne da meriti, lahko se nas le dotakne ali pa ne. Ljudje smo različni, imamo različne prijatelje in različne okuse. Nekdo ima rajši izvrstne testenine, drugi izvrsten pražen krompir. So pa tudi taki, ki prisegajo na hitro hrano. Enako je v glasbi. Prav je, da stremimo h kakovosti. Za doseganje te imamo več metod, pripomočkov, pa tudi meril. A ko smo enkrat tam, ko skladbo zaigramo urejeno in suvereno, je glavna »začimba« iskrenost srca, ki zven glasbila ponese do src poslušalcev.

Nikoli ne bom pozabila prvošolca, ki je davnega septembrskega dne še brez loka na violino odbrenkal eno prvih skladbic (po praznih strunah) s tako pretanjenim občutkom in predanostjo, da sem ob poslušanju ganjena obnemela. Bil je čisto "običajen" nastop (pravzaprav niti to ne, če sem odkrita, je bila le učna ura violine) in "običajen" fant, ki danes ni violinist (niti nikoli ni tekmoval ali blestel na velikih odrih). Bila sem tudi že na nič koliko "običajnih" koncertih vrhunskih uveljavljenih glasbenikov, ki so bili pravo doživetje in so se me globoko dotaknili. Tudi sama sem stala na odru s svojo violino na "običajnih" nastopih, a so bili nekateri zame vse prej kot zgolj "običajni", še posebej, ko je kasneje do mene stopil kdo od poslušalcev, ki se ga je igranje močno dotaknilo. Zato v resnici ne verjamem ne v "običajne" ne v tekmovalne nastope. Oboji so seveda neizogiben in zelo pomemben del glasbenikovega razvoja in izkušenj. Vendar niso bistvo glasbe. Prav tako ne verjamem v »običajne« učence, temveč v edinstvenost vsakega od njih, zato mi je vsak pomemben in dragocen na svoj način. Skupaj odkrivamo njihovo pot – za nekoga so na tej poti tekmovanja, za drugega skupinska igra, nekateri uživajo v nastopih pred številčno publiko, drugim srce zaigra skupaj z instrumentom, ko jim prisluhne hišni ljubljencek. In prav vsaka pot je dragocena.

Kaj je torej bistvo glasbe? Bistvo glasbe so neobičajno lepi trenutki, ob katerih nam zmanjka besed..., zato hvala za glasbo.

"Kjer se končajo besede, se začne glasba." (Heinrich Heine)

Klavdija Jarc Bezlaj, pomočnica ravnateljice